

Arrest

nr. 148 466 van 24 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 31 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VANHEE, die loco advocaat P. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Tunesische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 29 maart 1971.

Op 21 januari 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 20 september 2011 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond verklaard wordt. Eveneens wordt de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Op 31 mei 2012 worden voormelde beslissingen ingetrokken.

Op 31 mei 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond verklaard wordt. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 21.01.2010 werd ingediend door :

*K., B. B. A. [...]
nationaliteit: [...]
adres: [...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft (betrokkene legt getuigenverklaringen voor, een attest inschrijving Nederlandse les, een werkbelofte en een arbeidscontract); er dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene beweert dat hij sinds 2000 in België zou verblijven. Echter betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij nu geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mijnheer onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.

Betrokkene legt een arbeidscontract voor. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 26.01.2011, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams gewest d.d. 31.03.2011 en 03.05.2011 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

“11.1.1. De verzoekende partij is van mening dat de thans bestreden beslissing in strijd is met de materiële motiveringsplicht en met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

*11.1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:
[...]*

11.1.3. Dat de motivering van deze beslissing wederom geenszins afdoende en correct is behoeft evenwel geen betoog.

Immers, in deze negatieve beslissing wordt enerzijds geargumenteed dat de instructie van de staatssecretaris dd. 19 juli 2009 zou zijn vernietigd door de Raad van State zodat verzoekende partij zich hierop niet langer kan beroepen.

Daarnaast wordt geargumenteed dat er geenszins sprake zou zijn van enige reden om over te gaan tot regularisatie, en dat verzoekende partij enkel zou geïntegreerd zijn ten gevolge van zijn eigen houding ?!?

De bestreden beslissing motiveert dan ook volkomen ten onrechte dat er geen redenen werden aangebracht om te besluiten tot gegrondheid van het verzoek tot regularisatie krachtens art. 9 bis Vreemdelingenwet.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsplicht een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

Welnu, in casu kan geenszins op redelijke wijze worden betwist dat weldegelijk argumenten werden aangebracht die aangeven dat het verzoek tot verblijfsmachtiging gegrond voorkwam.

Dat een dergelijke motivatie niet van aard is om de bestreden beslissing te schragen behoeft geen betoog. In casu is de materiële motiveringsplicht dan ook geschonden.

11.1.4. De thans bestreden beslissing verwijst ook naar het schrijven van 26 januari 2011.

De volgende zin springt onmiddellijk in het oog:

"U levert ook het bewijs van een duurzame verankering in België."

Dit is echter opmerkelijk aangezien verwerende partij, een jaar later, in de thans bestreden beslissing stelt dat verzoekende partij zelf verantwoordelijk is voor haar lokale verankering en dat dit GEEN grond zou zijn om verzoekende partij te regulariseren.

Verwerende partij heeft dus enigszins toe dat verzoekende partij verankerd is in België om daarna te stellen dat dit geen reden zou zijn om te regulariseren.

Het spreekt voor zich dat verwerende partij haar eigen redenering volledig tegensprekt in de thans bestreden beslissing. Verwerende partij geeft toe dat verzoekende partij goed geïntegreerd is in België, maar stelt dat dit geen reden zou zijn om te regulariseren.

Nochtans zou een duurzame verankering in België en dit sinds 2000 toch wel een reden mogen zijn van regularisatie.

Verzoekende partij is dan ook van mening dat de thans bestreden beslissing in strijd is met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

11.1.5. Het spreekt dan ook voor zich dat huidig middel gegrond dient verklaard te worden en dat bijgevolg de thans bestreden beslissing met het bevel om het grondgebied te verlaten vernietigd en geschorst moet worden."

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de partij:

"In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. Hij stelt dat ten onrechte geen rekening werd gehouden met zijn integratie waarbij hij in het bijzonder verwijst naar het schrijven van 26 januari 2011 waar werd gesteld "u levert ook het bewijs van een duurzame verankering in België."

De verwerende partij heeft, voor zover als nodig, de eer te antwoorden dat het haar ingevolge de arresten van de Raad van State nrs. 198.769 en 215.761, verboden is toepassing te maken van de criteria van de vernietigde regularisatie-instructie.

Dat wordt in de bestreden beslissing duidelijk vermeld.

Het geciteerde schrijven van 26 januari 2011 aan verzoeker bevat geenszins de toezegging dat hij op basis van de aangevoerde duurzame verankering zou worden geregulariseerd, maar dat wél en enkel wordt beloofd dat hij zal worden geregulariseerd mits het voorleggen van een arbeidskaart B.

De aanvraag werd aldus ontvankelijk verklaard onder voorbehoud van het bekomen van de arbeidskaart. Hiervoor bestaat thans nog steeds een rechtsgrond die ruimer is dan het kader van de vernietigde instructie van 19 juni 2009, met name het koninklijk besluit van 7 oktober 2009 houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers. Dit K.B. werd niet vernietigd door de Raad van State, zodat de bestreden beslissing hier wel degelijk een rechtsgrond in vindt.

Dit in tegenstelling tot de criteria die enkel in de vernietigde instructie voorkwamen. De bestreden beslissing stelt aldus correct dat de instructie niet kon worden toegepast ingevolge de arresten van de Raad van State, terwijl de aanvraag rechtsgeldig kon worden behandeld op grond van het KB van. De aanvraag werd niet ontvankelijk verklaard op grond van de instructie, maar op grond van het koninklijk

besluit van 7 oktober 2009 houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers.

Nu er niet is voldaan aan de voorwaarde van het voorleggen van een arbeidskaart B, is deze motivering voorzeker afdoende.

Het middel is ongegrond.”

2.1.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In casu wordt de materiële motiveringsplicht onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan de verzoekende partij. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De verzoekende partij betoogt dat de materiële motiveringsplicht juncto artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geschonden is, daar de verwerende partij in de bestreden beslissing erkent dat de verzoekende partij enerzijds geïntegreerd is en anderzijds de elementen met betrekking tot haar integratie niet kan weerhouden, daar deze integratie enkel het gevolg is van haar eigen houding.

De lokale verankering in België van de verzoekende partij wordt niet weerlegd en de elementen van integratie in België worden niet betwist. De verwerende partij meent evenwel dat de integratie van de vreemdeling onmogelijk een grond tot regularisatie kan vormen. Aangezien de verzoekende partij geen verblijfsaanvraag heeft ingediend om haar verblijf te wettigen en haar integratieproces gebeurde in een periode waarin zij zich bewust genesteld heeft in illegaal verblijf, kan de integratie om deze redenen onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.

Vastgesteld moet worden dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen criteria bevat waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren. Door *in casu* de aangevoerde elementen inzake haar integratie niet te betwisten doch te oordelen en te motiveren dat deze elementen onvoldoende zijn om een verblijfsrecht toe te kennen omdat de verzoekende partij voor de *in casu* bedoelde aanvraag geen enkele verblijfsaanvraag heeft ingediend en zich aldus bewust in illegaal verblijf heeft genesteld waardoor haar integratie het gevolg is van haar eigen houding, schendt de verwerende partij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Immers kan nergens in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden gelezen dat een vreemdeling die een aanvraag op grond van deze wetsbepaling indient, tevoren reeds een verblijfsaanvraag moet hebben ingediend opdat de maatschappelijke integratie die tot stand is gekomen tijdens illegaal verblijf kan uitmonden in een machtiging tot verblijf. Er anders over oordelen

zou erop neerkomen dat de Raad toelaat dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd, wat hij niet vermogt te doen.

Bovendien verplicht de verwerende partij met deze handelwijze de vreemdeling om opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, nu hij wel een voorafgaande verblijfsaanvraag heeft ingediend alvorens de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

In de nota met opmerkingen wordt dienaangaande gesteld: *“De aanvraag werd aldus ontvankelijk verklaard onder voorbehoud van het bekomen van de arbeidskaart. Hiervoor bestaat thans nog steeds een rechtsgrond die ruimer is dan het kader van de vernietigde instructie van 19 juni 2009, met name het koninklijk besluit van 7 oktober 2009 houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers. Dit K.B. werd niet vernietigd door de Raad van State, zodat de bestreden beslissing hier wel degelijk een rechtsgrond in vindt. Dit in tegenstelling tot de criteria die enkel in de vernietigde instructie voorkwamen. De bestreden beslissing stelt aldus correct dat de instructie niet kon worden toegepast ingevolge de arresten van de Raad van State, terwijl de aanvraag rechtsgeldig kon worden behandeld op grond van het KB van. De aanvraag werd niet ontvankelijk verklaard op grond van de instructie, maar op grond van het koninklijk besluit van 7 oktober 2009 houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers. Nu er niet is voldaan aan de voorwaarde van het voorleggen van een arbeidskaart B, is deze motivering voorzeker afdoende.”*

Uit de bestreden beslissing blijkt dat enerzijds wordt gemotiveerd waarom de lokale verankering en de integratie van de verzoekende partij geen grond tot regularisatie kunnen zijn en anderzijds wordt uiteengezet dat de verzoekende partij geen arbeidskaart B gekregen heeft en daarom niet kan geregulariseerd worden. Bijgevolg werd de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard wordt op twee onderscheiden motieven gemotiveerd. De Raad betwist niet dat de gemachtigde bij de beoordeling van aanvragen om verblijfsmachtiging die ingediend worden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid. Evenmin betwist de Raad dat er geen enkele wettelijke verplichting is om een vreemdeling te regulariseren indien deze een langdurig verblijf kan aantonen of niet reeds eerder heeft getracht zijn verblijf te regulariseren. De Raad benadrukt evenwel dat een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet om humanitaire redenen per definitie steeds vreemdelingen betreft die op illegale wijze in het Rijk verblijven, wat het gevolg is van hun eigen houding en keuzes (zie in deze zin RvS 12 februari 2014, nr. 226.401). De gemachtigde kan zich er dan ook niet op redelijke wijze van afmaken door *in casu* de elementen die wijzen op integratie niet te aanvaarden louter omdat de verzoekende partij zich genesteld heeft in jarenlang illegaal verblijf. Verder kan, zoals reeds werd gesteld, nergens in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden gelezen dat een vreemdeling die een aanvraag op grond van deze wetsbepaling indient, tevoren reeds een verblijfsaanvraag moet hebben ingediend opdat de integratie die tot stand is gekomen tijdens illegaal verblijf kan uitmonden in een machtiging tot verblijf. Het verweer van de gemachtigde, waarbij gewezen wordt op het gegeven dat de verzoekende partij tot verblijf gemachtigd zou worden indien ze een arbeidskaart B voorlegde, vermogt dan ook geen afbreuk te doen aan het voorgaande daar in de bestreden beslissing voorts wordt nagegaan of de verzoekende partij tot verblijf gemachtigd kan worden op grond van haar lokale verankering en haar integratie.

De materiële motiveringsplicht werd geschonden in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel geen aanleiding kan geven tot een ruimere nietigverklaring van deze beslissing worden zij niet besproken (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 31 mei 2012, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS